

ગુજરાત વિગ્રાપ્તિ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક 5553 વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ભગવદ્ગીતા ૩૨

વિષય ૬-૩ ૧૨૫

गुजरात विधानसभा
સામયિક
ગુજરાત ઓફ ઓરિજિનલ-સંગ્રહ

२५३९।

વેલવન મંજરી.

ਜਾਗ ਪਹਿਲੋ.

सांताकारं, भुज्गयशनं, पद्मनामं, सुरेशम्
विश्वाधारं, गगनसदृशं, मेघवर्णं, सुभागम्
लक्ष्मिकांतं, कमलनयनं, योगिभिर्ध्यानगम्यम्
विष्णु भवभयहंरं, सर्व लोकैकनाथम्

દહમ્યં સુત કુંડલં, સૂચાર્ગણક, મણ્ડલમ્
 બ્રહ્મકં નૈકવલ્લભં, નમામિ શ્રીકૃષ્ણ, દુર્લભમ્
 યશોદયા, સમોદયા, સકોપયા, દયાનિધીમ્
 ઉદુખ્યલં, સૂદઃસહમ્, નમામિનંદસવહમ્
 નવિન ગોપનાગરં, નવિનકેળી મનદરમ્
 નવિન મેઘસુંદરં, ભજે વ્રજૈક મંદિરમ્
 સદૈવ પાદપંકજં, મદીય, માનસનિજમ્
 દ્વાપુનન્દ ગાળકં, સમસ્ત ભક્ત પાળકમ્
 સમસ્ત ગોપ નાગરી, દુર્લભજૈક મોહનમ્
 નમામિ કુંજ મદ યમમ્, પ્રસન્નમાલ સોબનમ્
 દિગન્ત કાન્તરેગનં, સહસ્ત્રખાલ સાગનમ્
 દીનદીને નવં નવં, નમામિનન્દ સમભવમ્
 ગુણાકરં, સુખાકરં, કૃપાકરં, કૃપાનરમ્,
 ત્વરા સુખૈકદાયકં, નમામિ ગોપનાયકમ્
 સમસ્ત દોષ, સોમસ્ત સમસ્ત લોક
 સમસ્ત ગોપના

ભવોમ

હરિગીત છંદ. (૨)

- નિકટ ભુમિ નિકટ માયા, સંગમે શક્તિ રહી;
તે વિશે મહાતત્વમાંથી, ત્રિગુણની રચના થઇ; ૧૬૬
- રજે એ બ્રહ્મસ્વરૂપે, તન માત્રા પાંચે કરી;
શબ્દ સ્પર્શ રસ રૂપ ગંધ છે, પ્રખળ શક્તિને ધરી. ૧
- સત્ત્વ તે વિષ્ણુ સ્વરૂપે, પગપાતા યશમાં રહી;
મન બુદ્ધિ અહંકાર ચિત્ત, અંતઃકરણ યુક્તિ ઝડી. ૨
- તમે ગુણ હરિ રૂપે, પંચભુવ મમતા ધરી;
ત્રિગુણ દેવ ઓમકાર રૂપે, શ્રુષ્ટિની રચના કરી. ૩
- અંતઃકરણ પરિછિન્ન ચેતન, પ્રમાપદ ધારણ કરી;
પ્રમાણરૂપ પરિછિન્ન, વૃત્તિકરણ કારણવા ધરી;
હૃદ ચૈતન્ય યોગ થઇને, પ્રચિતિ અર્થ જાહે; ૪
- પદ અર્થનો સંયોગ થઇને, પદાર્થે માયા ભઇ;
શુદ્ધ સત્ત્વ પરિછિન્ન ચેતન, હૃદયરી શક્તિ ધરી;
બુદ્ધિમાં આભાસ સાથે, કર્મફળ દાતા હરી;
મહીન સત્ત્વ પરિછિન્ન, ચેતન છવપદ અજ્ઞાનથી;
- ધર્મે સુખ અધર્મે દુઃખને, પામે નિજ અભિમાનથી. ૫
- શુદ્ધી બ્રહ્મપદ પ્રમિત થઇને, પરિતાપ પામે સદા;
સર્વજ્ઞ પણ અલ્પજ્ઞ માની, નિજ શક્તિ જાણે નવકદા;
અંતરંગગા અંતર યમુના, અંતર માંહે સરસ્વતિ;
અંતર કાશી અંતર ગોકુળ, અંતરમાંહી શ્રી દ્વારામનિ ૬
- અંતર સિંધુ અંતર રેવા, અંતર માંહે ગોદાવરી;
બ્રહ્માંડની આ અનહદ રચના, પુરિ રહી સોહમપુરી;
અનિષ્ટા અધિજ્ઞાન ચેતન, નામ રૂપ આ ૧. ૨ જ;

અસ્તિભાતિ પ્રિય ગુણે, નિરાકાર સાકારતે. ૭

નિવિશેષ, નિરક્ષેપ આત્મા, નિત્ય મુક્ત દુઃસ્થ જો;

દેશકાળ ભેદી રહ્યો, પણ દેશકાળ વિરક્ત તે;

ધ્યેય ધ્યાતા એક, અદ્વૈત પુરણુષ્ઠ વિભુ સદા;

કર્તા અકર્તા પૂર્ણ જ્યોતિ, નિઃસંગે સંગે તથા. ૮

દૂર નહી સમીપ નહી, પણ સ્વયંભુ નિજજ રૂપ છે;

કલ્પવૃક્ષ પુરણુ આનંદ, સર્વ રૂપ નિરૂપને;

ઉપદેશને વિશ્વ કારણ, પુરુષોત્તમ ઉત્તમ સદા;

ધર્મ રૂપ અનંત જ્યોતિ, પરમ આનંદ સર્વદા અનહદ. ૯

(૩) શ્રી હાકોરના દર્શન વિષે.

ચાલો જઈએ દરશન કરવા, હાકોરમાં હાકોર બિરાજે છે;

દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૧)

પેહેલું દુઃખ બ્રહ્માનું ભાગ્યું, શંખાસુરનેમારીને;

સંખનારાયણ પેઠા બેટમાં, વેદ લાવ્યા ચાર વાળીને;

કમ્બારૂપે સાગર મથીએ, ચૌદ રત્ન બહાર કાઢીને;

અમૃતતો અમરને પાયુ, વિષપાયુ વિષ ધારીને;

વરાહરૂપે પૃથ્વી લાવ્યા, આઘ નિરંજન આજે છે;

દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૨)

પ્રહલાદની પ્રતિજ્ઞા પાળવા, નરહર નરસંગ રૂપ ધર્યું;

હીરણ્ય કસ્યપને નખે વધેર્યો, વિધિનું વાક્ય સદ્ગુણ કર્યું;

વામનરૂપે બળીને ચાંપ્યો, ઈંદ્ર રાયનું કારજ કર્યું;

હામીલો છડીદાર થઈ ઉભા, બળિરાયનું ભાગ્ય ભાગ્યું;

દરથી ગૃહી નક્ષત્રી કીધી, જઈ કોકિલમાં બીરાજે છે;

દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૩)

અનેક દુઃખ દેવતાના ભાગ્યા, રાજરાવણ મારીને;
 વિભિષણને લંકા આપી, પથ્થર પાળજ વારીને;
 શ્રીકૃષ્ણસ્વરૂપે કંસને માર્યો, ગોકુળમાં ગૌ ચારીને;
 મોરલી માંહી મોહ પમાડ્યા, ત્રણ લોક નરનારીને;
 બુદ્ધારૂપે જગન્નાથજી, જગમગ જ્યોત ખીરાજે છે;
 દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૪)
 અકળ કળા નવખંડમાં વ્યાપી, ઘટધટમાં તમે રમી રહ્યાં;
 ડાકોરમાં ડાકોર ખીરાજ્યાં, ખોડાણા પર કરી દયા;
 ગંગાબાહના ગુણ વધાર્યા, અવા વાલથી આછા થયાં;
 ભક્તિ બાણી સારંગ પાણી, ગુગળી પાછા ઘેર ગયા;
 માખણીઓ આરો છે એ સારો, લીમડો મીઠો લાગે છે;
 દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૫)
 ઉચું દેવળ ઉચું શિખર, ઘોળીધ્વજ ઉપર ફરફરે;
 જે ઘરવાળે નોખત વાળે, રત્નાગર ત્યાં ગડગડે;
 ગોમતી તીરે સંગમતીરે, સંઘ આવી ત્યાં પડાવ પડે;
 આઠે દહાડે શુકરવારે, વાહલમનો વસ્ત્રોડો ચઢે;
 રણછોડ રસીઓ સૌમાં વસીઓ, સૌને માથે ગાળે છે;
 દીનોનાથ દયાળ દામોદર, દરસનથી દુઃખ ભાંગે છે. ચાલો (૬)
 ઉત્તર દક્ષીણ પૂર્વે પશ્ચિમ, ના લોકો દરસને આવે છે;
 મોટામોટા સંઘવી થઇને, સંઘ ડાકોરમાં લાવે છે;
 નયને નિરખું હયડે હરખું, રૂપ ઉપર જીવું બલીહારી;
 સંખ ચક્રને પદમ ખિરાજે, ગદા ધરી છે ગીરધારી;
 સાકર માખણ તુલસીની માળા, રામ રણછોડને ચઢાવે છે;
 ઇન્દિયારામના સ્વામિ અંતર જમી, ભક્તને લાક લડાવે છે. ચાલો (૭)

પ્રિતમદાશનો કડો.

- કકા કર સવગુરનો સંગ, રહે કમળમાં લાગે રંગ;
અંતરમાં અજવાળુ થાય, માયા મનથી દુરપલાય;
લીંગવાસના હોયે ભંગ, કકા કર સવગુરનો સંગ. ૧
- ખખખા ખરેખરી છે વાત, તે શ્રીમુખે કહી સાક્ષાત;
જ્ઞાતી મુનિ જોગી જતી, ગુર કૃપા વિના સિદ્ધિ નથી;
જન્મ મરણની મટસે ધાત, ખખખા ખરેખરી છે વાત. ૨
- ગગા ગુરની સેવા કરો, પરનિંદા પરધન પરહરો;
પ્રપંચને પડવાનો ઠામ, સાચેરાચે સિતારામ;
એ શિખામણુ ચિત્તમાં ધરો, ગગા ગુરની સેવા કરો; ૩
- ધધ્ધા ધણું કહે શું થાય, ભવ વરવાનો એ છે ઉપાય;
સમજીને સંશય ટાળવા, બ્રહ્માજ્યતરે હરી ભાળવા;
જોતા જીવ દસા તો જાય, ધધ્ધા ધણું કહે શું થાય. ૪
- નજા નિરમળ તેની દશા, જોને હરિ હૃદયમાં વસ્યાં;
પોતાના અવગુણુ ન હણે, પરના તો નવ રહેયે ગણે;
કોના દોષ નવ દેખે કસા, નજા નિરમળ છે તેની દશા. ૫
- ચચ્ચા ચિત્તમાં ચેલી લે, માયે મરણુ તણો છે ભય.
ઠાયા ઉપર ટાંકે કાળ, મોહ પારાધીએ માંડી જાળ;
તેમાં હરીરાખેતો રહે, ચચ્ચા ચિત્તમાં ચેલીલે. ૬
- છછછા છે માયા ગુણુ મયી, બળવંતિ પણ દીસે નહી;
દાનવ માનવને દેવતા, આધિન થઇ સૌએ સેવતા;
પણુ હરિજન આગે તે હારી રહી, છછછા છે માયા ગુણુ મયી. ૭
- જજજજ વિરલા જાણે ભેદ, માયા પ્રપંચી વિધિ નિષેધ;
તે માયાનું તજવું માન, માયા પતિ બળવા ભગવાન;

- અંતરમાં ઉપજો નિરવેદ, જનજન વિરલા જાણે મેદ. ૯
- ઝઝઝા ઝાંખી જોતે જોહ, વિના વાદળ જ્યાં વરસે મેહ;
વિના સરોવર અંધુજસાર, વિના ભ્રમર ઉડે ગુંજાર;
વિના અર્ક અજવાળું જોહ, ઝઝઝા ઝાંખી જોતે જોહ. ૧૦
- નન્ના નામ નાવ છે સાર, જે ખેસે તે ઉતરે પાર;
કાળ કર્મ નહીં લાગે લેશ, છે આનંદી હરીનો દેશ;
તે પદને પામે નિરધાર, નન્ના ના મનાવ છે સાર. ૧૦
- ટટા ટેક જન્મનો ટળે, અંતર જમી ધટમાં મળે;
નાના મોઝા હરીના ધાટ, કોઈ સૂક્ષ્મ ન કોઈ વૈરાટ,
હરીને ભજવાં હું પદ ગળે, ટટા ટેક જન્મ નો ટળે. ૧૧
- ટૂંકા ઠેકાણું છે ઠીક જ્યાં નવ મળે ખીજની ખીક;
નિરભય નારાયણનો વાસ, પ્રેમ ધરીને રાખે પાસ;
સમજી મની લેને શીખ, ઠૂંકા ઠેકાણું છે ઠીક- ૧૨
- ડઢા ડહાપણ મુકી દે, સદ્ગુરને શરણે જઈ રહે;
વચન વણો રાખી વિશ્વાસ, કુકલ્પનનો કરજો નાશ;
ઉપાધિથી અળગો રહે, ડઢા ડહાપણ મુકી દે. ૧૩
- ઢઢા ઢોલ વગાડી કહું, રૂડા પુરવને હૃદયેરહું;
સમજ્યાં તેણે લીધો સાર, ગાફલ નર તો ખાસે માર;
જોવામાં જોખન તો ગયું ઢઢા ઢોલ વગાડી કહું. ૧૪
- રેણુરણુ ચૌરસી વણું, તેનું બ્યાજ વધે છે ધણું
દાણી ધરમાં ડુમી ગયો, દેવાળું ડુંકીને રહ્યો;
થમ ઠીકર કરસે તાપણું, રેણુરણુ ચૌરસીવણું ૧૫
- તવા તારૂં આપ તપાસ, ક્યાંથી આવ્યો ક્યાં તું જાંસ;
એપ કરીને ખોલી કાઢ, હરીફ હોયતો લાગે લાઢ;

સુરખના મનમાં નહીં ત્રાસ, તત્તા તાઈં આપ તપાસ. ૧૬

થધ્યા થીરતો રહેવું નથી, કોણ રંક કોણ પૃથ્વિ પતિ.

આજ કાલમાં જાવું સહી, કોટીકિપાએ રહેવું નહીં;

ભાવધરી બજ કમળા પતિ, થધ્યા થીરતો રહેવું નથી. ૧૭

દદા દેહ દેવળમાં દેવ, સેવક થઈને કરને સેવ;

પ્રેમ પુષ્પને ચંદન હાર, જ્ઞાન દીપક ઘટમાં અજવાળ;

અંતરનો ટાળે અહમેવ, દદા દેહ દેવલમાં દેવ. ૧૮

ધધ્યા ધારણુ ધરજો ધીર, વાચ કાછ વશ રાખી વીર;

શબ્દ તણી શ્રહજો સમસેર, શત્રુ દગમાં પડે ભેળ;

શબ્દ ગુરુ બખ્તર પેહરે શરિર, ધધ્યા ધારણુ ધરજો ધીર. ૧૯

નના નિશાન ગુરુનું છે, ધીર વીર પગ રોપી રહે;

કાયર નરનું નહીં ત્યાં કામ, સુરવીરનો સાચો સંગ્રામ

જીત્યા જગમાં નિરગુણુ જો, નના નિશાન ગુરુનું છે. ૨૦

પધ્યા પુરાણી જો પ્રિત, મેરં ચળે પશુ નવ ચળે ચિત્ત;

ધ્રુવની પેરે અવિચળ રહે, સ્તુતિ નિંદાને દુઃખ સુખ સહે;

નારાયણને નિરખે નિત્ય, પધ્યા પુરાણી છે પ્રિત. ૨૧

કદા ફાગટ તે કોણુ ફરે, સમેત થઈ હરીસમરણુ કરે;

જન્મ મરણુ આવે નહીં, જેતું મન વસ્યું છે હરીમહીં;

જઠરા વાસ તવ નિશ્ચયે કરે, કદા ફાગટ તે કોણુ ફરે; ૨૨

બખ્યા બોલે તેને જાણુ, મુકી દેને મનની તાણુ;

હું મારું રહીએથી ટાળ, પરમાર્થમાં પીંડજ ગાળ;

દયા દિનવા મનમાં આણુ, બખ્યા બોલે તેને જાણુ. ૨૩

બખ્યા બજન થકી ભય ટળે, નિશ્ચયે કાળકરાળ નવ મળે;

ભેષ ધરે જો સિદ્ધી થાય, તો ભાંડભવાયા વૈકુંઠ જાય;
 જોવો ભાવ તેવા હરી કળે, ભભા ભજન થકી ભય ટળે; ૨૪
 મમા માયા મનની જાણુ, તારૂં મારૂં એમા તાણુ;
 સધળે સરખો આત્મારામ, સાંધાવાંધા મનનું કામ;
 માટે મન હરીચરણે આણુ, મમ્મા માયા મનની જાણુ. ૨૫

યયા યમતણો મહા દંડ, જાણે છે સર્વેકો જન;
 વારા મારા પાણું જેહને, સંસય શોક સદા તેહને;
 આત્મ ખુદિ નવ ઉપજે કદા, આશાતૂળણા બહુ આપદા;
 માટે સમજી ચાલો મન, યયા યમતણો મહા દંડ. ૨૬

રરા રામભજનમાં રહે, ખીજું બકવું મુકી દે;
 વળતો શીદ વદે છે વાદ, નિર વસોવે નવ આવે સ્વાદ;
 હરીનું હારદ હેતે ગ્રહે, રરા રામભજનમાં રહે. ૨૭

લક્ષા લે તું આત્મલાવ, ફરી ફરી નહીં આવે દાવ;
 જીતી બાજી હારીસ નહીં, સમજીને શીખામણુ કહી;
 હવે નવ ચુકીશ આવો દાવ, લક્ષા લે તું આત્મલાવ. ૨૮

વવા વેદવચન નિરધાર, જે પ્રીછે તે પામે પાર;
 હિંચ નિચનો અંતર નથી, સમજ્યાં તે પામ્યા સદગતી;
 સંસય સૌ તજવો અંહકાર, વવા વેદવચન નિરધાર; ૨૯

શશા સાધન સર્વ થયું, જેનું ચિત્ત હરીચરણે રહ્યું;
 હરતાં હરતાં હરીનું ધ્યાન, તપ તિર્થ તેને બહુ દાન;
 કાઠી વિધન ભય દુષ્કૃત ગયું, શશા સાધન સર્વે થયું. ૩૦
 સસા સધળે છે સુંદરસ્યામ, હરિ વિના નહીં ઠાલોઠામ;
 અનેક રૂપે એના નામ, આદી અંતે એકજ રામ;

જો સગજો તો પુરણ કામ, સસા સધજો છે સુંદરશ્યામ. ૩૧
 હહા હરિ બાળો ભરપુર, દોષ કર્મ તો રહેશે દુર;
 રવીને રજની નહી કોડાળ, તેમ આત્મા પુરણ બાળ;
 નિરમળ નયને નિરખો તુર, હહા હરી બાળો ભરપુર. ૩૨
 સૌ અક્ષરો સંપુર્ણ થયા, હરીગુર સંતે કીધી દયા;
 અક્ષરેઅક્ષર આત્મજ ઘોષ, જો સમજો તો ટળે વિરોધ;
 સંવત અઢાર બત્રીસનિ સાલ, યૈત્ર શુક્ર સાતેમ સોમવાર;
 શંઘેસર સાધુનુ નામ, હાકોર કુંજળીહારી નામ;
 પ્રિવમ પ્રેમે અક્ષર દહ્યાં, હરિગુર સંતે કીધી દયા. ૩૩

હરી ભજવા હવુ કોઈની લાજ, જતાં નથી જાણીરે;
 જેની સુરવા શામળીઆ સાથ, વદે વેદ વાણીરે; હરી૦
 વાહલે ઉગાર્યો પ્રહલાદ, હીરણ્યકશ્યપ મારીરે;
 વિભિષણને આપ્યું લંકાનું રાજ, રાવણ સંહારીરે; હરી૦
 વાહલે નરસીંહમેહેતાને હાર, હાથોહાથ આપ્યોરે;
 વુવને આપ્યું અવિચલ રાજ, પોતાનો કરી થાપ્યોરે; હરી૦
 વાહલે મીરાંતેબાઈના ઝેર હળાહળ પીધારે;
 પાંચાળીનાં પુર્યા ચિર, પાંડવના કામો કીધારે; હરી૦
 આવો હરી ભજવાનો લહાવો, કદી નવ મળશેરે;
 દરજોડી કહે પ્રેમલદાસ, હરીભક્તોના દુઃખ હરશેરે; હરી૦

કરીએ શ્રીકૃષ્ણ ઉપાસનના, ધરીએ રૂઢીઆમાં ધ્યાન;
 કરીએ નહીં ગર્ભવાસમાં, કરીએ ઠીક નિદાન. કરીએ.
 ખોટા ખેલ આ સંસારનો, આવસ બાજનો રંજ;

સ્મતા વરસ વિત્યા ધણું, ક્ષણમાં થશે તે ભંગ;	કરીએ
ગુરુ સમ ગાઠએ ગોવિંદને, જીવનું જોખમ જાય;	
દાન દયાને દીનતા, તરવાનો છે એ ઉપાય;	કરીએ
ઘટઘટ પ્રત્યે રચના ઘણી, ભર્યાં રત્ન ભંડાર;	
હીરા મોલીની હાટડી, સદગુરુ ખોલણુ હાર;	કરીએ.
નિરમળ નામ નારાયણનું, જીવ જપસે જે ક્રોધ;	
અવિચળ પદવીને પામસે, આવા ગમન નહીં હોય;	કરીએ.
ચિંતન કરીએ વત્ત ચિદરૂપનું. ઇશ્વર ખોલે છે આપ;	
જેને સમર્થાથી સુખ ઉપજે, ટોળે ત્રિવિધના તાપ;	કરીએ.
છે છતી વસ્તુ દેખે નહી, જીવનું જેને અરાન;	
માયાના પડદા મધે પડ્યો, જીલવણીનું છે જ્ઞાન;	કરીએ.
જન્મ મરણ તણી આપદા, નથીકાંઈ સંકટ સેરેલ;	
ધંધો કરવાંરે ઢળી પડ્યો, જેમ ધાણીનો ખેલ;	કરીએ.
ઝાંઝે લાભે ભોળી રહ્યો, માયાની મધલાળ;	
જેમ જેમ તૃષ્ણા વધી ધણી, કુટાણો કંઈક કાળ;	કરીએ.
નૌતમ દેહ દુર્લભ દેવને, પ્રાણી પામ્યો છું તેહ;	
હીરો નિહારે તેં નાંખીઓ, એમાં નહિ રહ્યો સદેહ;	કરીએ.
ટેક ધરીએ નિજ નામની, સેવા સમરણુ ધ્યાન;	
હેતે રસ પીજીએ, સુકીમાજ ગુમાન;	કરીએ.
ઠીક ઠીને બેસીએ, રાખીનેરે વિશ્વાસ;	
જહરામાં જેણે જાળવ્યો, પરહર પારકી આશ;	કરીએ.
ડગમગ, ઠાલી સાને કરે, તારું ધાર્યું નહીં થાય;	
ગમતું થશે ગોવિંદનું, કોઇનું જાણ્યું નહીં જાય;	કરીએ.
લાંકણો પાવક હુમરે, લાંબો વાદળે સુર;	

માયાએ ઢાંકયો આત્મા, સમજણ રહી ગઇ દુર;	કરીએ.
રૂણ સંબંધે આવી મળ્યા, સુત વિત, દારાને, દેહ;	
લેવાદેવા જ્યારે મટે, મારગ લાગસે તેહ;	કરીએ.
દેહ વણું ફળ એહ છે, ભાવે ભજીએ ભગવાન;	
ખીજ સાધન સંસારના, નવ હરી નામ સમાન;	કરીએ.
ધ્યાન ધરીએ પરબ્રહ્મનું, જેમ કાંઈ લોભીનું ધન;	
કામીને વાહલી કામની, તેવું કરીએ ચિંતવન;	કરીએ.
ટોણું તત્વ ત્રિલોકમાં, નહિ હરીના નામ સમાન;	
ખીજુ સર્વે છે બાહ્યું, અંતે નહીં આવે કામ;	કરીએ.
સ્થિરતા કરીને નિહાળજે, રહે કમલમાં રૂપ;	
આલસ્યવંતર સૌ ભાળજે, હરીનું અકળ સ્વરૂપ,	કરીએ.
નિષ્ઠે જાણે રહેવું નથી, જુડો જગત વિશ્વાસ;	
એથી રહેજેતું વેગળા, આડે પડોર ઉઘસ;	કરીએ.
પ્રેમ પયોધર ઝીલીએ, સદગુર સંતની સાથ;	
રૂપે ઢોળી તું નાખતો, અમૃત આવ્યું છે હાથ;	કરીએ.
કાગટ ફંદ આ સંસારનો, સ્વાર્થનો છેરે રતેહ;	
અંતે કાઈ કોઈનું નથી, તું તો તેહનો તેહ;	કરીએ.
બાબન, ઉપનિષદ વેદના, તેનું તત્વ વિચાર;	
વત પદ ત્વંપદ ત્યાગીને, અસિ પદમાં તું ચિત્તધાર;	કરીએ.
ભારે ભેદ ગુરૂદેવનો, કોઈ નહીં પામેરે પાર;	
શિવ વિરંચીને શારદા, સેવે પદરજ સાર;	કરીએ.
માયા મુળની વરખડી, મોહી ત્રિભુવનમાંહી;	
નિત્યે નિત્યે નૌવમ કુચે; ફેલાવી શિલ્પ છાંય;	કરીએ.

જીવ અનેક ઉપજવતી: સેવે સુરી નર વૃંદ;
 આણુંની આગે અંજાઈશ, સૌને સરખો આનંદ; કરીએ.
 રહીએ હૃદયરને આસરે, ધારણુ ધારીને ધીર;
 સુખ દુઃખ એણી પેરે આવશે, જેમ કાંઈ નાળિયેરમા નિર; કરીએ.
 લીલા કોઈએ લેતું નથી, તેની જીલવણી સાંચ;
 નટ જેમ નજર બંધી કરે, કળી શકે નહીં કાય; કરીએ.
 વિશ્વર હું સૌ મોહીને, જુઠી બાજીને જોઈ;
 તેના કરતાં કો રે રહ્યાં, જાણે તેજન કોઈ; કરીએ.
 શસા શોધ સ્વરૂપને, જેને સમજ્યે સુખ થાય;
 નિંદ્ર માંહે દુઃખ ભોગવે, તે તો જાગ્યેથી જાય; કરીએ.
 ખોળે સર્વે ખોલું પડે, નવ જડે નામને રૂપ;
 બાંધી રૂંધી ઉભું કર્યું, જેમ કાંઈ દાષ્ટ સ્વરૂપ; કરીએ.
 સંશય તેને સાનો રહ્યો, જેને બ્રહ્મ વિચાર;
 અમિતે ઉદ્ધત અડે નહી, રવીને નહીં અંધકાર; કરીએ.
 હરિનો મહિમા અપાર છે, નિગમ નિરંતર ગાય,
 અજગમિયાપતિ અહિપતિ, નિશ્ચીન ધ્યાનમાં ધાય; કરીએ.
 પ્રેમ નિરંતર કીજીએ, હરિગુરૂસંતની સંગ;
 પ્રિયમ વનમન અરપીએ, પ્રગટે પુરણુ રંગ; કરીએ.

પદ (૬)

શ્રીવલ્લભવિકૃલ શ્રીજીસ્વામિ શામળીઆ વાહલા,
 સખણું સમજેછો અંતરજામી નંદલાલા.
 ભયનો લાગે છે મુજને ભારી શામળીઆ વાહલા,
 અંકઃકાળ શી વલે થાશે ભારી નંદલાલા;
 સેવા સ્મરણુ નવ ભાવે કીધું શામળીઆ વાહલા,

રંક સાધુને દુઃખ દીધું નંદલાલા;
 હું હીણો શાસ્ત્રીય સહુ ધર્મે શામળીઆ વાહલા,
 પરિપુરણ હું હું કર્મે નંદલાલા;
 સહુ જાણે છે ભક્ત હું સાચો શામળીઆ વાહલા,
 પાખંડી પુરાત નથી કાચો નંદલાલા;
 ખાંભા બ્રહ્મની લાજ ધરજો શામળીઆ વાહલા,
 પિડા નવ પામું એવું કરજો નંદલાલા;
 સનમુખ લોચનમાં આવી રહેજો શામળીઆ વાહલા,
 દોષ ન જોશો દરસન દેજો નંદલાલા;
 શ્રીમુખ જોડ્યા તે સાચુ કરજો શામળીઆ વાહલા.
 દુઃખ દયાના સર્વે હરજો નંદલાલા.

૫૬ ૭

રાત રહે જ્યારે પાછલી ખટધડી, સાધુ પુરષને સુઈ ન રહેવું;
 નિદ્રાને પરહરી સમરવા શ્રીહરી, એકતું એકતું એમ કહેવું; ટેક.
 જોગીઆ હોય તેને જોગ સંભાળવા, ભોગીઆ હોય તેને ભોગ તજવા;
 વેદીઆ હોય તેને વેદ ઉચારવા, વૈષ્ણવ હોય તેને શ્રીકૃષ્ણ ભજવા રાવ.
 સુકવિ હોય તેને સદ્બ્રંથ ખાંધવાં, દાતાર હોય તેને દાન દેવું;
 પતિવ્રતા નારીએ કંથને પુછવું, કંથ કહે તેતો ચિત્ત ધરવું; રાવ.
 આપણે આપણા ધર્મ સંભાળવા, કર્મનો ધર્મ ક્ષેવો વિચારી;
 નરસમ્યાના સ્વામિને સ્નેહથી, સ્મરતા ફેર નવ અવતરે નરને નારી;
 રાવ.

૫૬ ૮

જાગને જાદવા કૃષ્ણ ગોવાળીઆ તુંજ વિના ધેનમાં કોણ જાશે,
 મણુસેને સાઠ ગોવાળ ટોળે મળ્યાં, વડોરે ગોવાળીઓ કોણ થ

જાગને જાદવા૦

દહીવણાં દહતરાં ધી તણાં ઘેમરા, કઠીએલ દુધ તે કોણુ પીશે;
હરી વારયો હાથીઓ કાલીનાગ નાથીઓ, જુભિનો બાર તે કોણુ લેશે;

જાગને જાદવા૦

યમુનાનેતીરે ગૌધેન ચરાવતા. મધુરસી મેરલી કોણુ વસે;
બણે નરસંઘઓ, વારા ગુણે રીઝીઓ, છુડતાં આહોડી કોણુ સહાસે;

જાગને જાદવા૦

કાયા છે ત્યાં સુધી સ્મરણકર શ્રીકીરવારનુંરે કાયા છે ત્યાં સુધી ટેક.
જાતન કર્યું જહરામાં જેને વારો દેહ રચ્યો છે તેજે.

તેણે કામ કર્યું છે અતિ ઉપકારનુંરે; કાયા છે. ૧

પ્રસવ થયા પેહેલાં પય કીધું, માતાના સ્તનમાં રચી દીધું;

તેણે કારજ સિધ્યું વારા આહારનુંરે; કાયા છે. ૨

કાન નૈત્ર કીધાં છે કેવાં, સર્વ અગ અમુલ્ય એવાં;

અંતઃકરણ કીધું છે, વિવિધ વિચારનુંરે; કાયા છે. ૩

દંત દીધાં છે ચવેણું ચાવવા, અન્ન સરજ્યું તાં ઉદર ભરવાં;

દર દીધાં છે કારજ કરવા વેહેવારનારે; કાયા છે. ૪

શું ફલ્ગમ મનુષ્યાદેહ પામી, લાંપટ ન થવું લુણ્હરામી;

છાંટમ શરણુ ગૃહીસે, શ્રીસરજનહારનુંરે; કાયા છે. ૫

નરસિંહમેહેતાની હુંડી.

૫૬ ૧૦

મારી હુંડી સ્વિકારો માહારાજરે સામળા ગીરધારી ટેક.

મારી હુંડી તમારે શામળીઆને હાથરે, શામળા ગીરધારી;

રાણાજીએ રહ કરી, વળી મીરાં કેરે ઠાજ (૨)

ઝેરનાં પ્યાલા : મોકલ્યારે, વહાલો ઝેરના દહારે. શામળા ગીરધારી.

સ્થંભ થકી પ્રભુ પ્રગટીયાં, વળી ધરીઆં તૃપ્તિહરપ;

પ્રહલાદને ઉગારીઓ, વહાલો માર્યો, હિરણ્યકશ્યપ ભૂપરે;

શામળા ગીરધારી.

ગજને વહાલો ઉગારીઓ, વળી સુદામાની ભાંગી ભૂખ (૨)

દોહેલી વેળાના મારા વહાલમા રે, તમે ભક્તોને ધણું આપ્યાં સુખરે;

શામળા ગીરધારી.

પાંડવની પ્રતિજ્ઞા પાળી, વળી દ્રૌપદીના પૂર્યા ચિર; (૨)

નરસિંહ મેહેતાની હુંડી સ્વીકારજો રે, તમે સુભદ્રા આપ્તિ વીરરે;

શામળા ગીરધારી.

સાડા ત્રણસો તિરથવાસીને, વળી રૂપીઆ છે સો સાત; (૨)

વેહેલા પધારજો શ્રી હારકારે. એને ગોમતી નાહવાની ધણી ખાંતરે;

શામળા ગીરધારી

તિરથવાસી સૌ ચાલીઆં, આવ્યા નગરની માંહે; (૨)

આ શહેરમાં એવું કાણુછેરે, જેવું શામળસા શેઠ એવું નામરે;

શામળા ગીરધારી.

નથી આદ્યણુ નથી વાણીઓ, નથી ચારણુ નથી ભટ; (૨)

લોક કરે છે ઠેકડી રે, નથી શામળસા શેઠ એવું નામરે;

શામળા ગીરધારી.

રહેવાને નથી ઝુંપડું, વળી જમવાને નથી જીવાર,

બેટા બેટી વળાવીઆરે, મેહેતાએ વળાવી ધર કેરી નારરે; (૨)

શામળા ગીરધારી.

ગરથ માંડે ગોપીચંદન, વળી તુળસી હેમનો હાર; (૨)

સાચુ નાણું મારે શામળારે, દોલતમાં ઝાંઝ પપ્પાજ રે; શામળા ગીરધારી.

વિરથવામી સૌ ચાલીઆ, વળી આત્મા નગરની પહાર (૨)

વેશ લીધો વણીકનોરે, મારું સામળસા શેઠ એવું નામરે;

સામળા ગીરધારી.

હુંડી લાવો કાથમાં, વળી આપું પુરા દામ (૨)

કપૈઆ આપું રોડદારે, મારું સામળસા શેઠ એવું નામરે;

સામળા ગીરધારી.

હુંડી સ્વીકારી પાહલે શામળે, વળી અરજે કીધા કામ (૨)

મેલેતાણુ ફરી લખજોરે, મુજ વાળોતર સરખા કાજરે;

સામળા ગીરધારી.

૫૬ ૧૨

જ્યાં લગી આત્મા, તત્ત્વ ચિન્હો નહી;

ત્યાં લગી સાધના સર્વે જુડી;

મનુષ્યદેહ તાહરો, એ એળે ગળો;

માવદાની જોમ વૃષ્ટિ જુડી,

જ્યાં લગી.

શું થયું રત્નાન ને સેવક પુજા થકી,

શું થયું ઘેર રહી દાન દીધે;

શું થયું ધરી જટા ભસ્મલેપન કરે,

શું થયું વાળ લોચન કીધે.

જ્યાં લગી.

શું થયું તપને તિથો કીધા થકી,

શું થયું માળા ચઢી નામ લીધે;

શું થયું તિલકને હલશી ધર્મા થકી,

શું થયું સ્વચ્છ ગંગાજળ પીધે;

જ્યાં લગી.

શું થયું વેદ વ્યાકરણ ભણે,

શું થયું રાગને રંગ ભણે;

શુ' થયું ખટદર્શનને સેવા ચકી,
 શુ' થયું વર્ણના બેઠ આણે;
 એ છે પ્રપંચ સૌ પેટપોષણવણા,
 આત્મા સત્ય પરબ્રહ્મ બોયો;
 કહે નરસંહ એ કે તત્વ દર્શન વિના,
 તે સત્ત્વ ચિંતામણી જન્મ બોયો.

જ્યાં લગી.

જ્યાં લગી.

પદ ૧૨

જીવતું શિદ્ધને ચિંતા કરે, કૃષ્ણને કરવું હોય તે કરે-જીવ;
 સ્થાવર જંગમ જડ ચૈતન્ય માં માયાનું બળ હરે;
 સ્મરણ કર શ્રીકૃષ્ણચંદ્રનું, જન્મ મરણ ભય હરે. કૃષ્ણ. ૧
 નવ માસ પ્રાણી શ્રીકૃષ્ણચંદ્રનું ધ્યાન ગર્ભમાં હરે,
 માયાનું આવરણ કપું ત્યારે, લક્ષ્યૈરાશી ફરે; કૃષ્ણ. ૨
 તું અંતર ઉદ્દેગ કરે, તેથી દરમ્મ શુ' સરે;
 ધણીનો ધાર્યો મનસુખો, હરબ્રહ્માથી નવ. ફરે; કૃષ્ણ. ૩
 દોરી સર્વની એના હાથમાં, ભરાવ્યું ડગલુ ભરે;
 જેવો જાંત વગાડે જાંતી, તેવો સ્વર નિસરે; કૃષ્ણ. ૪
 જનાર વસ્તુ એણીપેરે બસે, જેમ ગજ કાઢું ગમે;
 ચનાર વસ્તુ થયા કરે જેમ, શ્રીકૃષ્ણ પાણી ભરે; કૃષ્ણ. ૫
 જેનું જેટલું જે જેમ કાળે, તે તેને કર હરે;
 તેમાં ફેર પડે નહીં કાઈથી, શિદ્ધ કુટાદિ મરે; કૃષ્ણ. ૬
 તારે ધાર્યું થાય એટલું, હરિ કૃષ્ણ અનુસરે;
 સદાકાળ એ રીત નિભે નહી, શિદ્ધ હુંમણ મનમાં ધરે; કૃષ્ણ. ૭
 થવાનું અણગિંતવ્યું થાસે, ઉપનિષદ્ એમ એતરે,
 રાખ ભરસો સધાવરનો, દયા તું શિદ્ધને કરે; કૃષ્ણ. ૮

પદ ૧૩

સુખ દુઃખ મનમાં નવ આણીએ, ઘટ સાથેરે ધડીઆં;
 ટાળ્યાં તે કામના નવ ટળે, રંધુવાથના જડીઆં; સુખ દુઃખ.
 નળ રાજા સરખો નર નહીં, જેની દમયંતી રાણી;
 અરધે વસ્ત્રે વનમાં બમ્યાં, નવ મળ્યુ અતને પાણી. સુખ દુઃખ.
 પાંચ પાંડવ સરખા ગાંધવાં, જેની દ્રૌપદી રાણી,
 બાર વરસ વન ભોગવ્યાં, નયણે નિદ્રા ન આણી; સુખ દુઃખ.
 સિવા સરખી સતિ નહી, જેના રામજી સ્વામિ;
 રાવણુ તેને હરી ગયો, સતિ મહા દુઃખ પામી; સુખ દુઃખ.
 રાવણુ સરખો રાજ્યો, જેની મંદોદરી રાણી;
 દશ મસ્તક છેદાઈ ગયા, બધી લાંકા લૂંટાણી; સુખ દુઃખ.
 હરિશ્ચંદ્રરાય સત્યવાદીઓ, વારા કોચન રાણી;
 તેને વિપત્તિ બહુ પડી, બર્યા નિચ ઘેર પાણી. સુખ દુઃખ.
 સર્વ દેવને જ્યારે બીડ પડી, ત્યારે સમર્થા શ્રી અંતરંગમી;
 બાવટ બાગી બુધરે, મેહેલાં નરસૈયાનો સ્વામિ; સુખ દુઃખ.

પદ ૧૪

નારાયણુનું નામજ લેતાં, વારે તેને વજ્રએરે;
 મનસા વાયા કરણાં કરીને, શ્રીલક્ષ્મીવરને બજ્રએરે; નારાયણુ.
 કૃષ્ણને વજ્રએ કુટુંબને વજ્રએ, વજ્રએ માને બાપરે;
 ભગિની સુવદારાને વજ્રએ, જેમ વજ્રે કાંચળા સાપરે;
 નારાયણુ.

પ્રથમ પિતા પહલાદે તજ્રએ, ન તજ્રયું શ્રીહરીનું નામરે;
 બરવ ચતુર્થને તજ્ર જનેતા, નવ તજ્રયા શ્રીરામરે; નારાયણુ.
 રૂપિપતિ રામજીને કાળે, વજ્રેલાં બન્ધારરે;

તે માટે કાંઈ કુડું નવ પડીયું, પામ્યા પદાર્થ ચારરે; નારાયણ
 ધૂળ વનિતા શ્રી વિકૃલને કાળે, સર્વે તજીને વન ચાલ્યારે;
 ભણે નરમૈઝા શ્રીવૃંદાવનમાં, મોહન સંગાથે મહાલ્યોરે;

નારાયણ.

પદ ૧૫

રામબાણ વાગ્યા હોય તે જાણે, અલ્યા મુરખ મનમાં શું આણે;
 રામબાણ.
 ધ્રુવને વાગ્યા પ્રહલાદને વાગ્યાં, તેતો દરીને બેઠા ઠેકાણે; રામબાણ.
 ગર્ભવાસમાં શ્રીશુકદેવને વાગ્યાં, એતો વદવચન પ્રમાણે; રામબાણ.
 મયુરધ્વજ રાજનું મન હરી લેવા, હરિ આગ્યાં તેણે ટાણે; રામબાણ.
 લાઈ કરવડ મસ્તકપર મેલ્યું, ને પુત્ર પત્નિ બેઠ ટાણે; રામબાણ.
 મીરાંબાઈપર ક્રોધ કરીને, રાણોજી ખડગજ ટાણે; રામબાણ.
 વિષનો પ્યાલો પ્રભુજીએ આરોગ્યો, એતો અમૃતને ઠેકાણે; રામબાણ.
 નરસંપ્રમેહેતાની હુડી સ્વિકારી, બેપ ધરી ખરે વાણે. રામબાણ.
 આગળ સંત અનેક ઉધાર્યા, એવું ધનોભક્ત ઉર આણે; રામબાણ.

પદ ૧૬

જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે.
 હરિગીત.

સ્થાવર જંગમ યજ્ઞયજ્ઞ, કણિકણ ભરપુરે ભાતી રહ્યો;
 તો પણ ન આવે નજર અનખ અંધારા માંહે તું વહ્યો;
 જો જ્યોત પ્રગટે જ્ઞાનની, સંસય સકળ ઉરના સમે;
 જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે;
 જપ તપ તથા તિરથ કરી, શત વર્ષ મુધિ આધડે;
 જપમાળ કરમાંહે મહે, ભવપાર તેથી ના જડે;

હે જીવ ? બમણા વસ થઇ, બૂલમાં પડી તું કા ભમે;
 જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે.
 છે પિંડ ને અક્ષાંડ એકજ, દ્વૈતભાવ અભાવ છે,
 છે એક અક્ષપ્રકાશ, ધટધટમાં વિવિધ પ્રભાવ છે.
 તું સકળમાં છે સકળ તુંમાં, ખોટ ખાલી કાં ખમે,
 જેનો કરે તું શોધ, તારા હૃદયમાં તેતો રમે.
 પંચેદ્રિનો નિગૂહ કરી, પદ્મ રિપુ નિજ સ્વાધિન કરે;
 વિમર ટળે ઝોંકાર રૂપ, અવિનાશીની ઓળખ જડે,
 તુટે મમત્વ ગ્રંથી તુરત, વડીવેદના વેગે વમે.
 જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે,
 પંચતત્ત્વમાં નિજ કર્મથી, પુરાઇ નિજરૂપ વિસર્થો,
 કંઈ કોટી વર્ષ વિતિ ગયાં, પણ વિસર્થો તે વિસર્થો.
 સ્ત્રીવરૂપ ટળી જીવરૂપ બની, ભવકૂપમાં બૂલો ભમે;
 જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે.
 તે તુંજ છે તે તુંજ છે તે તુંજ ખીજો કા નહી;
 તે વત્ત્વમસી પદ વેદતું જાણે છતાં વળગે કહી;
 ભગવાન કંઠમણી, પડ્યો પાછળ ન દેખે દીક્ષ દયે;
 જેનો કરે તું શોધ તારા હૃદયમાં તેતો રમે.

પદ ૧૭

નર ભોગીડા કોડીને બદલે હીરો શીદ ખોયોજી,
 તેતો મિથ્યા જનુનીને બારે ખારીજી;

જીભાથી સેના સુખોરે,

નર ભોગીડા.

અનેક શુદ તારી ગઈ વધાયજી,

એક માહેના શુદ ને શીદ રવોરે;

નર ભોગીડા.

મરીમરીને તું ફરી અવતરીઓજી,
આ ભવમાં ભટકીને ભૂત તું હુંવેરે; નર ભોગીડા
હુંને માફ મિથ્યા કરી જાણોજી,
જુલી મોહનિદ્રામાં 'શુ' સુવેરે; નર ભોગીડા.
સુત સુંદરી કાંઈ કામ નવ આવેજી,
જ્યારે એક ડાંડી તુને હુંવેરે; નર ભોગીડા

ભાવીના મટવા વિષે.

માહાત્. ૫૬ ૧૮

છોડી દે તું શોકને, મન ભાવી નહીં ખસે;
લખ્યું નથી જે ભાલમાં, તે શી રીતે થશે; છોડી દે.
ભાવિને દીસે અધીનજ, બ્રહ્માવિષ્ણુ મહેશ;
લાખ ઉપાય કર્યા થકી, પણ ભાવી ન મટે બેશરે; મન.
કામ ન આવે કાંઈ કુશળતાં, ત્રિદાધિક તું જાણ;
વગસણુ સર્વ વૃથા છે એતો, માની લે તું પ્રમાણુરે; મન.
વસુને માટે વાસ કરે જઈ, દેશ કે પરદેશ;
મરે દેશેકે મેરે માથે, વિત્ત મલે ન વિપેશરે; મન.
કસ્તુરીને, કાચલ કાળી, સોનામાં ન સુગંધ;
શિતલ ચંદ્રવણા કિરણથી, ચક્રવા ચક્રવી અધરે; મન.
કંટકતો છે ગુલાબ વિષેને, ચદન ફલકુલ હીન;
દસરથ મરણ હરણ સીતાનું એ ભાવિને આધીનરે; મન.
ઉદમ તો સુઝે નહીં સાચો, ભાવીમાં જો ન હોય;
ભાવિ તો ઉદમવિણુ દુષ્ણે, શ્રીફળમાં જેમ તોયરે; મન.

શત્રુ સહોદર વિભિષણને તો, રામે આપ્યું રાજ;
 તેલ કપિવર કાર્યકુશળને, એ બાવિના કાળરે; મન.
 છોડી દે જંગળ સકળ તું ભજને તું શ્રીયદુનાથ;
 સુખ દુઃખ જન્મ મરણ આદિક તો સર્વ એને હાથરે; મન.

૫૬ (૧૮)

બાનીની પતરાખ, પ્રતુ તારા બાનાની પતરાખ;
 બાનારે માટે જો દુઃખ દેશે, તો કોણ જપે તારો જપ; પ્રભુ.
 રોહી દાસની તમે પાતરી લીધી, ને નવ જોધ જવ કે બાવ:
 એને માટે સનમુખ રહીને, તમે નાથ કહેવાયા આ નાથ; પ્રભુ.
 પ્રલહાદની તમે પ્રતિ પાલણુ કીધીને સ્થાનમાં પૂર્યો વાસ;
 વાતિ કદા તમે શીતળ કીધાં, પ્રભુ સુધનવાને કાજ; પ્રભુ.
 પાંચાળીના પટકુળ પુર્યોને, રાખી સભામાં લાજ;
 સાગરમાંથી છુટતો કાઢ્યો, રામ કહેતાં ગજરાજ; પ્રભુ.
 ઝેરહતાં તે અમૃત કીધાં ને, આલ્યા મીરાંને હાથ;
 મેહેતાં ને મંડલીક મારવા આવ્યો, ત્યારે કેદારો લાવ્યા મધરાત, પ્રભુ.
 બક્તોના તમે સંકટ ભાવ્યા, ત્યારે દૃઢ આવ્યો વિશ્વાસ;
 તુળશીના સ્વામિને કહું કરજોડી, પુરો અંત કરણની આશ; પ્રભુ.

૫૬ ૨૦

સૌથી સમરથ રાધાવરનો આસરો;
 જોના જનને દુઃખવી શકે નહી કોઈ જો;
 જમતું જોર ન ચાલે, દોષ કરે કદા;
 ક્ષમા કરે કે હરી ચહાય તો જોય જો; સૌથી.
 બીજા સૌ મોટા પથ્ય હરિના હુંકમથી;

સત્ર અહ્યા ગણપતિ, સક્તિ શીવ શેષ જ્ઞે;
 કેશવ કોપે કાષ્ઠનું બળ ચાલે નહીં,
 એ મૌ રૂઠે હરી જન હરે, ન લેશજ્ઞે; સૌથી.
 ખાયા કાળ તણો ભય કોઈથી નવ ટળે;
 અભય અચળ કરવા, સમરથ નહીં કોઈ જ્ઞે;
 વિના એકશ્રી ગીરિવર ધારી લાલજ;
 કૌણ શરણ જતામાં, સનમુખ જ્ઞેય જ્ઞે; સૌથી.
 શ્રીજી જનના અવગુણ તે પણ ગુણ ગણે;
 સહજ કરે શરણાંગવ આપ સમાન જ્ઞે;
 સમોવડ કીધો, સરાણુ જતાં પણ માસને;
 આપી દાહું પુરસોતમ અભિધાન જ્ઞે; સૌથી.
 એવાં કરણાં નિધિ સમરથ શ્રીનાથજી;
 દાસ દયાના પ્રિતમ, પ્રાણુ આધારજ્ઞે;
 એને મુકી અન્ય તણો આશ્રય કરે;
 તે નિરભાગી મુરખનો સરદાર જ્ઞે; સૌથી.

ગીરધારીનો ગરબો.

૫૬ (૨૧)

ગીરધારી રે, શું કહું વાત તમારી, કેમ રોકો છો, પરનારી;
 પાવળીઆરે, આ શી વાત વિચારી, નથી કરતાં આ વાત સારી;

કુલણાં.

કેમ પરનારીને રોકોરે, જુવો જુવે છે ધણાં લોકોરે;

તમે પાલવ મારો મુકોરે, પાવળી આરે, જુવો મનમાં ધારી;
કેમ રોકો છો પરનારી.

કુલણાં.

શામળીઆરે આ શું કરો છો વાટે, નથી એમાં તમારો ધાટે;
જરા લાગેરે કહું છું સા માટે, જાઓ તમે સીધી વાટે;

કુલણાં.

તમે શું જાણો ટેક અમારો રે, અલ્યા મનમાં કાંઈ વિચારો રે;
નથી વિચાર આ સારેરે, શામળીઆરે પ્રિતિની રીતી ન્યારી;
કેમ રોકો છો પરનારી.

હુ સામ્રાજ્ય રે શામળીઆ વાડું, હવે થશે નહાડું;
તમે સમજનેરે મનમાંહે વિચારો, હવે રહે નહીં માન તમારું,
કુલણાં.

પછી જશે મજિત તમારી રે, એમાં નહીં કસુર હમારી રે;
આ વાત નથી લાભ દારી રે, છળીલાણરે જાઓ વાટે તમારી;
કેમ રોકો છો પરનારી.

અલખેલારે વાત સાંભળો મારી, તમે છાની લેજો ધારી;
એકાંતેરે મળજો વાત વિચારી, જોથી મઝા પડે બહુ સારી;

કુલણાં.

જેમ પહોંચે મનના કોડરે, તેવી જુગતી કડરો રણુઓડ રે;
કહે છોટો બેઠ કરજોડ રે, દુઃખડા કાપોરે દામોદર ચિત્તધારી;

કેમ રોકો છો પરનારી.

મનને ઉપદેશ.

પદ (૨૨)

મન માનીલે માયાંતે આ ખેલ જધો ખોટો ધડયો;
 ઘડીમાં બીજે વાદળ છાંયાં કાયા આ કાચો, ધડયો; મન (ટીક)
 રે માનવંતે તે જન્મ ધર્યો, નવ કય નિચ વિચાર કર્યો;
 જ્યાં કાચું ત્યાં ફસ્તોજ ર્યો; મન માની લે.
 હરો હીરો નારે હાથ લીધો, તે વિપ તણો પ્યાલોજ પીધો;
 કદી ધર્મ નહીં વાહલોજ કીધો; મન માની લે.
 માયામાં મોહ ધણોજ બાળે, જીવાનીના મદમાં માહલે;
 ના રાત્ર તણો રસ્તો જાલે; મન માની લે.
 ખીલીને ફૂલ ખરી જશે, વાદળના રંગે બદલાશે;
 જીજ કાય અરે એમ કરમાસે; મન માની લે.
 પાણીના રેણે વહી જસે, બેતામાં કાળે ઝપડાશે;
 પાછળથી ચસ્તાવો થાશે; મન માની લે.
 આ જગત, તજીને જાવું છે, હથેરના ધામમાં ધાવું છે;
 ત્યાં શું મુખડું બવલાવવું છે; મન માની લે.
 ચેતાવું 'હું' ચટ ચેલીલછ, પોતાનું મંગણ માની લાઈ;
 ત્યાં જાવું નહીં મુખડે વીલે; મન માની લે.
 જો સાર્થક આ જીવનનું કરશે, તો સદા વૈકુંઠે જશે;
 આ જન્મ મરણ કય દુઃખ ટળશે; મન માની લે.

માયા વિષે.

૫૬ (૨૩)

(૮૬)

માયા તજીને જીવ ક્યાં જશે રે;

જોને માયા તજીને જીવ ક્યાં જશે; (૨)

રાજીરે રંક ફકીર સંન્યાસી; (૨)

સર્વેમાં વાસો તે વસેરે;

જોને માયા તજી.

ધરે આ યુધ કરે, બુદ્ધ જોરાવર; (૨)

ધન લેવા સર્વે ધસેરે;

જોને માયા તજી.

ઉપરથી ટાળશે તો અંતરમાં એમ છે; (૨)

અહમેવ મમતા આવસે રે;

જોને માયા તજી.

મમતા તજે તો મોહ ધટે નહી; (૨)

મોહ થકી કામ ઉદે થસેરે;

જોને માયા તજી.

કામ નિવારે નો ક્રોધ અતિ ઉપજે; (૨)

ક્રોધ હણે લોભ લાગસેરે;

જોને માયા તજી.

જરા જો લોભની લેહ સમાવે; (૨)

તો માન મરડીને મારસેરે;

જોને માયા તજી.

જેમજેમ ત્યાગે, તેમતેમ આવે; (૨)

વિષય વિકાર, ધણી વાધસેરે;

જોને માયા તજી.

અનેક પેરે બહુ આપદા વધારે; (૨)

અજગી તે ક્ષણ એકના ખસેરે;

જોને માયા તજી.

જ્ઞાન વિવેક વિચારી ને જોજો; (૨)

એ ખરું કે ખોટું હસેરે;

જોને માયા તજી.

કહે પ્રિયમ એનો એક ઉપાય છે. (૨)

આપોયુ તજે સુખીઓયસે રે;

જોને માયા તજી.

ઓધવજીનો સંદેસો.

પદ ૨૪

ઓધવજી સંદેસો કહેજો વાહલાં સ્થામને,

મારા સમજે સુકી મનનો મેલજો;

કાનુડો કપટીરે આવડો કેમ થયો,

ઠલ કરીને છેવરીએ નહીં છેલજો;

ઓધવજી.

આટલા દીવસેરે આવું નહીં જાણવી,

મુળથી નહીં જાણ્યો ધુતારાનો ઢંગજો;

પાણીડાં પીનેરે ધર ધું પુછીએ,

જાળપણમાં કીધો એ શું સંગજો;

ઓધવજી.

અણતેડયાં જાતારે નંદને આંગણે,

વાગ કરાવ્યા કરતાં ધરનાં કામજો;

એવે વેસેરે જઈ મળતાં મારા માવને,

પલકે પલકે કરતી હું પ્રણામજો;

ઓધવજી.

દીવડીઆ મીસેરે દુરથી આવડી,

ખડો કરીને વળતી વારંવારજો;

મોહનના મુખનારે લેતી મિઠડાં,

જસોદા મુજને કહેતી નિરલજ નારજો.

ઓધવજી.

મારીથી છાનારે મેવા લાવતા,

વાટકડીમાં દોહતાં ગૌરી ગાયજો;

દુમ્મેને દહીએરે હરિને સંચતા,

મેં જાણ્યું જે જીવણ મોટા થાયજો,

ઓધવજી.

વર કીધારે શ્રીજીનાં શોકને,

વાહલાં કીધાં ગોપી ગીરધરલાલજો;

દુલડીઆ થાંખડીરે હું નહીં દુભતી,
 કેમ વિસર્યા ઓધવજી મનમાયજો;
 જમાડી જમતારે જીવણુપ્રાણુને.
 પવન કરીને પોઢાડતી પલંગજો;
 એવારે સુખડાંતો સ્વપ્ને વહી ગયા,
 વેરી વિધાતા એ અવળા હખ્ખા અંગજો; ઓધવજી
 આજીવણુ ધરતારે હરીને અતિ ધણું,
 મોરમુગટને કુંડલ ઝળકે કાનજો;
 રાજની રીતિએ મોહન મહાલતા,
 નિત્ય નિત્ય નિરખી જોતી નવસે વાતજો; ઓધવજી.
 વાણીદુ વાળવાં ધરતી માતૃતું,
 રખે રજ હડે રસીઆને અંગજો;
 આંખલડી આગળથી હરી નવ મુકતી;
 શા માટે હરી વજો અમારો સંગજો; ઓધવજી.
 દુઃખડાની વાતોરે ક્યાં જઈ દાખવું,
 કહીએ પણ કહું ન માને કોઈજો;
 કુવાની છાયા તે કુવામાં સમાય છે,
 તંકરની મા કોઢીમાં પેશી રાયજો; ઓધવજી.
 હમારા અવણુજુરે હરીના ગુણુ ધણું,
 જોઈ નવ કરીએ વડા સાથે વેરજો;
 રઘુનાથના સ્વામિને કહેજો એટલું,
 મળવા આવો મનમાં રાખી મહેરજો. ઓધવજી.

૫૬ ૨૫

પ્રેમની વાત છે ન્યારી, ઓધવજી પ્રેમની વાત છે ન્યારી (૨૬)

પ્રેમની વાતોમાં ઓધા તમેરે શું જાણો, ખીજ શું જાણે સંસારી;
ઓધવજી.

પ્રેમની વાતોમાં ઓધા જ્ઞાણ બુદ્ધ્યા, વેદ મેદ્યાં છે વિસારી;
ઓધવજી.

તમારો રંગ ઓધા રંગ છે પવંગનો, અમારો રંગ છે કરારી;
ઓધવજી.

વેદશાસ્ત્રમાં ઓધા સ્ત્રી નવ વારી, જૂજ વનિવાને કેમ તારી;
ઓધવજી.

વક્ષબના સ્વામિ પ્રભુ રસીક શીરોમણી, નિસરવાની નથી ખારી;
પદ ૨૬ ઓધવજી.

મારારે સ્વામિ બોલોની વાલલાં, જસોમતિ નંદવણુ લાલા;
મારારે સ્વામિ.

દેલીરે થઈને જોકુળમાં ભમતી, ખીજરે કોઈની વાતો નથી ગમતી;
એવારે તમને કોણ મળી ધુલિ, જેણેરે તાર ચિતડું લીધું હુંટી;
મારારે સ્વામિ.

વાહલારે તારી વાટલાડી જોતી, આંસુડાં ભરી ભરીને રોતી;
મારારે સ્વામિ.

ભુંડારે લોકે ભરમાવ્યા તમને, તેથી તમે મળતા નથી અમને;
વાહલારે તમને કશું નહીં દહીયું, મોહન વારી મરજી મુજબ રહીયું;
મારારે સ્વામિ.

ઝાઝુરે હવે શું કહીએ તમને, મોહનવર મેહેર કરે અમને;
મારારે સ્વામિ.

એવુંરે સુણી આવ્યા ગીરધારી, દીધું આલિંગન ત્યારે મોરારી;
મારારે સ્વામિ.

પદ ૨૭

જૂહી જૂહી બાજી જીવણાં, જગની જાણુનેરે,
 માવ પીતાની માયા જૂહી, સગાં સહોદર જામે રહી;
 આજગાં થાયે નજરે જાણુનેરે; જૂહી જૂહી.
 હેક રહ્યો શું છવમાં છાકી, ચક્ર પાણીની ફરતી ચાકી;
 કાળ રહ્યો છે તાકી બહુ બાણુનેરે; જૂહી જૂહી.
 અગન થકી જાળગોટો છૂટ્યો, પાણીમાં પરગોટો ફૂટ્યો;
 તનનો દોરો વૂટ્યો, માનવા માનનેરે; જૂહી જૂહી.
 દોરો ભર્યા દુરગધી વાહા, અંગ ઢાંકવા અર્ધજ આણાં,
 નર્કતણાં નવ ટાગા, નર્કની ખાણુનેરે; જુહી જુહી.
 દક્ક યદને ફાંગી ફુલ્યો, દુઃખ તણાં દરિયામાં ડુલ્યો;
 જાન વગરના ભૂલ્યો શ્રી સારંગપાણુનેરે; જુહી જુહી.
 મીઠ કરી મીઠમની સાચી, રાગ કરી રહે અંતરમાં રાચી;
 વસિલ આગળ નાચી લેજો લ્હાણુનેરે, જુહી જુહી.
 હચ્છે તો કર પ્રભુની આસાવિન જમમાં સૌ તેલ વમાસા;
 બાપુદાસનોદાસ પ્રભુ પીછાનેરે, જુહી જુહી.

પદ ૨૮

મોહન તારી માળારે, આઠે પહોર મુકુ નહી;
 કહાના અંગે દાળારે, ચિતડેથી મુકે નહિં; મોહન તારી.
 જેમ પપૈએ પિયું પિયું કહેતો રાખી ટેક.
 સસ્સરિતા જળ થકી પિએ મવ ટીપું એક; મોહન તારા.
 તેમ જપું તુંજ નામને, વહાલ ધરી વિશેષ;
 બીબા મધા માળારે, તેની કને યુકું નહિં; મોહન તારી.
 જેમ જરી ચીર બેડહું પનિહારી પડે જાય;

ખોલે ચાલે કર વાળી લે, પણ સુરતા બેઠા માંહે; મોહન વારી.
તેમજ મારી સુરતા લાગી ત્રિકમ કેરે પાય;
વળગે વિષય વાહલારે તેને માથે થુકું નહિ; મોહન વારી.

પદ ૨૦

હે મન ભમરા હૃદયકમળમાં પેશી હરીમય થાને,
જાન મૃત્યુ જરા જન્માદિ ભયથી, તું સહજ ટળી જાને;
હે મન ભમરા.
જોઈ ભવાટવી તું હુલ્યો છે, વન વૃક્ષ સરસ ગણી કુલ્યો છે;
થઈ હુલ્લુધ વિષય રસે હુલ્યો છે. હે મન ભમરા.
ધન્ધા અતુખમ રસ નીધારે, તો અવસુગ્મતરૂને ક્યારે;
જો સિંચાયા પ્રલ્લ જળધારે, હે મન ભમરા.
તે વરૂણ શબ્દ સરસ જોજો, અતુખવિ સંશય જોજો;
અર્થ રસ સ્વાદે તું સદા મોહોજો, હે મન ભમરા.
તે અમૃત રસને નિત્ય ચાખી, તું તમ થજો સ્થિરતા રાખી;
ના અન્યમુખે કિચિંત ભાખી; હે મન ભમરા.
સુખપુર્વક કમળ વિષેજ રહેજો, ત્યાં વિરમિ સુગંધ સદા લેજો;
થઈ અમર નસિંહને આ કહેજો; હે મન ભમરા.

ભજન રાગ કાફી.

પદ ૩૦

હુંતો જૂલી મારા હાડાકેરા હાર, હાંહારે,
હુંતો જૂલી મારા મોતીડાંનો હાર, જસુનારે આરે સખી-ટોક
એક એક મોતી માંડે હાખ સવાયાનુરે,
મેતો પ્રેમજ્યુ સોના કેરે તાર. જસુનારે.

સાસુ નદારી મારી, નથુદી ધુતારીરે,	
આલ્યો દિયેરિયો દે છે મુને ગાળ.	જસુનાને.
આ કાંઠે ગંગાને આલે કાંઠે જસુનારે,	
વચમાં ગોકુળિયાં રૂડાં ગામ;	જસુનાને.
વંદારે મનમાં વહાલે રાસ રચ્યોરે,	
સોળસો ગોપિઓ ખેલે કહાન;	જસુનાને.
નિત્ય નિત્ય ઉઠી મારો મારગ રોકેરે;	
આલ્યો કાનુડો નંદનો કુમાર;	જસુનાને.
બાઈ મિરાં કહે પ્રભુ ગિરધરનાગર,	
એટલેથી આલો મારો હાર;	જસુનાને.

૫૬ ૩૧

નિત્ય નિત્ય ભજવું ભજવું તારું નામ, તારું નામ મારા સમરે;	
પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મળીઆ હોજી,	નિત્ય નિત્ય.
સુતિ એજડીઆં મોરી નિંદ્રા ન આવે,	
વાહલા કાંઈ ન સુઝે ધરના કામ મુને કામ,	
પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મળીઆ હોજી;	નિત્ય નિત્ય.
આ કાંઠે ગંગા વાહલાં ચોલી કાંઠે જમના,	
વચમાં ગોકુળાઉ રૂડુ ગામ રૂડુ ગામ રૂડુ ગામ,	
પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મળીઆ હોજી,	નિત્ય નિત્ય.
ભાતરે ભાતના ભોજન પિરસ્યાં વાહલાં,	
જમવાને ઘેલો સ્યામ ઘેલો સ્યામ,	
પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મળીઆ હોજી,	નિત્ય નિત્ય.
બાઈ મિરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના વાહલાં,	
એલી બાકીના રામ રામ રામરે,	

પ્રેમ થકી મને પ્રભુજી મળીઆ હોજી,

નિત્ય નિત્ય.

૫૬ ૩૨

બલિહારી રસીઆ ગીરધારી સુંદર સ્યામહો તજી અમને,
મથુરાના વાસી આવા નવ બનીએજી, બલિહારી.
વાંસલડી વાગે વાહલાં ભલુકારા વાગેને,
જગ વાટ લાગે હવે ખારી, સુંદર સ્યામહો તજી અમને-મથુરાના,
જમનાનો કાંઠો વાહલાં ખાવાને દોડે છે,
અકળાવિ દેછે મુને ભારી સુંદર સ્યામહો તજી અમને-મથુરાના,
વંદાવનકેરી શોભા વમવિણુ અમને નવ લાગે દીઠી હવે સારી,
સુંદરસ્યામ હો તજી અમને,-મથુરાના વાસી.
ગોવર્ધન તોળ્યો વાહલાં, ટચલી આંગળીએ,
ને અમપર ઢોળ્યો ગિરધારી,-સુંદરસ્યામ હો તજી,
બાઈ મિરાં કહે પ્રભુ ગિરધરના ગુણ વાહલાં,
શુધ લેન્ને હવે મારી, સુંદરસ્યામ હો તજી અમને-મથુરા.

૫૬.૩૩

મારો હંસલો નાનો દેવજી જીનું તો થયું,
જીનું તો થયુંરે પાંજર પડ્યું તો રહ્યુંરે; મારો.
કુંડી કુંડી કાયા રામા, જીડી જીડી માયારે (૨)
કુડાતો દિલાસા અમને દઢતો ગયોરે, મારો.
આરે કાયાની સાથે પ્રિતો બંધાણી રામા (૨)
પડી ગયા દાંવ, રેખુ પડ્યુંતો રહ્યુંરે, મારો.
કાયાનો ગઢ હંસા ડોળવાને લાગ્યોરે (૨)
ઉડી ગયો હંસ પાંજર પડ્યું તો રહ્યુંરે, મારો.
બાઈ મીરાં ગાય પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વાહલાં;
છેલ્લી બાકીના રામેરામ, મારો.

બોલમાં બોલમાં બોલમારે, રાધાકૃષ્ણ વિના બીજું બોલમાં ટેક.
 સાકર શેરડીના સ્વાદ વજીને, કડવો લીમડો તું બોલમારે,
 રાધાકૃષ્ણ વિના.
 હીરામાણેકની ખાણ વજીને, કાચ કથીરીઓ તોલમારે,
 રાધાકૃષ્ણ વિના.
 ચાંદા સુરજનું તેજ વજીને, આગીઆ સંગાથે પ્રિતિ જોડમારે;
 રાધાકૃષ્ણ વિના.
 ગંગા જમનાનું જળ વજીને, ખાખોચીઆને બોલમારે,
 રાધાકૃષ્ણ વિના.
 આંખાં વક્ષની છાયાં મેલીને, પોટનું થુબકું ઠોલમારે,
 રાધાકૃષ્ણ વિના.
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ મીરધરના ગુણ અમૃત મેલીને વિષ ઘોળમારે,
 રાધાકૃષ્ણ વિના.

નાગ-દમણ.

પદ ૩૫

નાગણુ-જળકમળ તું છાંડી જ બાળા, સ્વામિ હમારો જગસે,
 જગસે તુંને મારસે મુને બાળહત્યા લાગશે; જળકમળ.
 કહેરે બાળક તું મારગ ભુલ્યો કે તારા વૈરીએ વળાવ્યો;
 નિશ્ચય તારો કાળજ ખુલ્યો, અહીંઆતે શીઘ્ર આવિઓ, જળકમળ.
 કૃષ્ણ-નથી નાગણુ હું મારગ ભુલ્યો, નથી મારા વેરીએ વળાવીઓ,
 મથુરા નગરીમાં જુગદું રમતાં, તારા નાગનું શીઘ્ર હું હારીઓ,
 જળકમળ.

નાગણુ-રંગે રૂડો રૂપે પુરો, દીસે કોડીલ કોડામણો,
તારી માતાએ કેટલાં જન્મમાં, તેમાં તું અળખામણો,

જળકમળ.

કૃષ્ણ-મારી માતાએ બેઉ જન્મમાં તેમાં હું નટવર નાનડો;
જગાડ તારા નાગને, મારું નામ છે કૃષ્ણ કાળીઓ, જળકમળ.
નાગણુ-લાખસવાનો મારો હાર આપું-આપું રે તુજને દોરીઓ,
એટલું મારા નાગથી છાનું આપું, આપુરે તુજને ચોરીએ,

જળકમળ.

કૃષ્ણ-શું કરું નાગણુ હાર તારો, શું કરું તારો દોરીઓ,
શાનેકાજે નાગણુ તારે, કરવી ધરમાં ચોરીઓ. જળકમળ.

નાગણુ-ચરણચાંપી મુંઝ મરડી, નાગણે નાગ જગાડીઓ,
ઉઠોરે બળવંત કોઇ, બારણે બાળક આવીઓ; જળકમળ.

નાગ-કૃષ્ણ-બેઉ બળીઆ સાથે વળીઆ, કૃષ્ણે કાળીનાગ નાથીઓ,
સહસ્ત્રકૃષ્ણાં કુંકવે જેમ ગમન ગાજે હાથીઓ, જળકમળ.

નાગણુ સૌ વિલાપ કરે, જે નાગને બહુ દુઃખ આપશે,
મથુરાનગરીમાં લઈ જઈ, પછી નાગનું શીશ કાપસે, જળકમળ.
નાગણુ-એકર જોડી વિનવે, સ્વામિ મુકો હમારા કંથને,
અમે અપરાધિ કાંઈ નવ સમજ્યાં, નવ જોલખીયાં ભગવંતને,

જળકમળ.

થાળ ભરી સગ મોતીએ, શ્રીકૃષ્ણને વધાવિમાં,
નરસંહિઆના નાથ પાસેથી, નામણે નાથ છોડાવિઆ;

જળકમળ.

રાંગ લાગણી.

૫૬ ૩૬

હાથ ચક્રત્રિશુળ ખિરાળે, અલેખ જગાવું તેરી નગરીમે,
શ્રીકૃષ્ણકે દરસન કરને આએ, આએ સદાસીવ ગોકુલમે,
જટા મુકુટપર ખીરાળે, સ્વરૂપ લીઆ કોઇ અધિકારી,
ગળે રૂંદકી માળા ખીરાળે, ચંદ્રમાં શોર ઉપરેરે. ટેક.

શેષનાગ ગળે લીઆ લપેટી, આલમ ભક્તિ દુર કરી,
કોણ મુલકસે આયા જોગી, દેખ્યાજી ગોકુલ ફરી,
આપે જલ્લા આપે વિષ્ણુ, આપ નરહર અધિકારી,
ઉનકી લીલા ઝોહી જાને, ઉનકા અંતરહય પ્યારે,
ગલીગલીમે અલેખ જગાવે, ઐસા ભોળાશંકરરે, હાથ. ૧

ખડે રસ્તેથી અલેખ જગાવત, આએ નંદકે મોહલેમે,
મંદીર ખેડા હય જસોદા મૈયા, અવાજ ઉતરા કાનુમે,
ખહાર નિકલકર આઈ જસોદા, ખડી રહી દરવાજેમે,
જોગેશ્વરકા સ્વરૂપ દેખકર, વિચાર કરવીહય દીલમે, હાથ. ૨

થાળભરી કંચન લાઈ, દુઓ બાવાજી તુંમ જોળીમે,
શિવજી કહે માઈ અમ નહીં લેતે, લે જાવ માઈ અપને ધરમે.

ચાર ખુટકા સોનારૂપા, ભર્યો હે માઈ મેરી જોળીમે,
અમે યોગીશ્વર વનકાવાસી, આએ શ્રીકૃષ્ણ દરસનકું. હાથ. ૩

તેરા બાળકકા દરસન કરકે ફીર જાઉંઆ બાઈ મેં બનમે,
જલ્લદી લાવ માઈ તેરા બાળકકું, કાંહાં છુપાયા હે ધરમે,

તેરા બાળકકી સુરત દેખતે આએ, સદાસીવ ગોકુલમે,

શરીર તુમારો કળાપીળા, સુરત જેસી વામનકી,

મેરું બાળક કલકા જન્મયા, નજર લગે કોઈ સખીયનકી,

મેરા બાલક કલકા જન્મયા, ધરમેસે નહીં લાવું મે,
 હઠ કર જોગી ખડા રહ્યાં, જળ ખેડાયે દરવાજેમે,
 કહે બાવાજી સુણો જસોદા, તેરા બાલક નહીં દરનેકા,
 ત્રણ લોક એહી ડરાવે, દાતા હય આ ત્રીલુવનકા,
 સુરવર મુનીવર નારદ સારદ સ્મરણ સખ કરને ઉનકા,
 એસા બાળક તુંને જન્મયા, કામ સુધાર્યો ભક્તાનકા,
 ચાર ખુટ નવ ખંડ પૃથ્વીમે, રાજ હુવા તુજ બાળકકા,
 ઘેલી જસોદા જુલી શીરતહય, એ બાળક નહીં દરનેકા,
 મનમાં સમજી ચલી જસોદા, લે આઠ શ્રીકૃષ્ણનકુ,
 ચાર ચતુરભુજ પાવપિતાંબર શીશ મુગટ સોહે ઉનકું,
 હોઠ દોનુકી નજરાનજરી, શિશ નમાયા શ્રીશંકરકું,
 ચરણ ધોઠ ચરણામૃત લીધાં. શોગીનાદ બજી આંહે,
 મૃદુ હસકર કહવ સદાશીવ, જન્મ લીઆ ગવલન ધરમાંહે,

પદ ૩૭

નાસ કેસે ગજકો બંધ છોડાયો, એહીં અચરત મોહે આયો નાસ કેસે,
 ગજ એર આહ લડત જળભીતર, લડત લડત ગજરાયો,
 જળ જવપુર સુંઠ રહી જળ ઉપર, તળ હરી નામ પોકાર્યો,

નાથ કેસો.

સ્વપરીકે ખોર સુદામકે તાંડુલ, રૂચી રૂચી ભોગ લગાઓ,
 દુરયોધનકો મેવાહી ત્યાગ્યો, બાજી વિદુરપર પાઓ, નાથ કેસો.
 પેઠે પાતાલ કાળીનાગ નાથ્યો, ફેણ ઉપર નત્ય કરાઓ,
 ગીરીગોર્વધન કરપર ધાર્યો, નંદ ધેર લાલ કહાઓ, નાથ કેસે.
 અગાસુર માર્યો બગાસુર માર્યો, દાવાનળ પાન કરાઓ,
 રથંબ ફેડી હીરણ્યકશ્યપ માર્યો, નરસંગ નામ ધરાઓ. નાથ કેસે.

અન્નમેળ ગળ ગુણકા વારી, દ્રૌપદીકે ચીર પુરાઓ.
 પયપાન કરતાં પુતના મારી કુખનુકો રૂપ બનાઓ, નાથ કેસે.
 દુરયોધનકો માન ઘટાઓ, મોહી ભરૂંસો આઓ,
 સખ સખીયન મીલી કંગન બાંધ્યો, રેશ્મ ગાંઠ બથાઓ, નાથ કેસે.
 છુટે નહીં રાધાજીકો કંગન, કેસેઃએ ધનુષ્ય ઉઠાઓ,
 ખોલ કોટડી પાદલ ધાઓ, ગરકુનાજ સંતાઓ, નાથ કેસે.
 જોગી જોકો પ્યાન ધરત હે, ધ્યાન ધરત નહી આઓ,
 સુરદાસ પ્રભુ તિહારો મીલનકું જસોદાકી ઘેન ચરાઓ નાથ કેસે.

૫૬ ૩૮

નાથ તુમ જાણત હો સખ ઘટકી, નાથ તુમ જાણત હો,
 મીરાં ભક્તિ કરે પરગટકી, નાથ તુમ જાણત હો સખ ઘટકી,
 ધ્યાન ધરી મીરાં મનમાં સંભારે, સેવા કરે શ્રીરઘુવરકી,
 શાલિંગરામકું તુલસી ચઢાવત, બાલવિલક ખિચ ટપકી,
 નાથ તુમ જાણત,
 શ્રીકૃષ્ણ મંદીરમાં મીરાંબાઈ નાચત, વાલ મૃદંગ વાગે ચુટકી,
 પાદમે નેપુર રમજુમ ખાજત, લાજ સંભારે ધુંધટકી,
 નાથ તુમ જાણત.
 વિષ્ણો પ્યાલો રાણાજીએ ભેજ્યો, સાધુ સંગાથે મીરાં અટકી,
 લલ ચરણામૃત પી ગઇ મીરાં, શિશ બની અમૃતકી,
 નાથ તુમ જાણત.
 ઘરકી નિસરી ચલારે કેદારે, શિરપર ગાગર મટકી,
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ નાગર, જેસી દોરી ખેંચત નટકી,
 નાથ તુમ જાણત.

પદ ૩૯

ઉઠ સજ્જન ભોર ભઠ, હરીભજન ગારે (૨)	ટેક
પશુપંખી જીવજંત સંત હો પુકારે,	ઉઠ.
ભોર હું ઇ બજત હું પ્રભુ નામ તહારે,	
સુખમે ન સોહાવે, આજ સુદલ દીન પીયારે,	ઉઠ.
કરત હું કરજોડી વિનંતિ તેરે દારે,	
દુઃખ દલિદ્ર સંકટ મેરે, પ્રભુ તું નિવારે.	ઉઠ.
જાકો શુભ નામ લેવ, પાપ ગયે હારે,	
સકળ જગત સ્વામિ, તું ને રમી જુગત ભારે.	ઉઠ.
સૂતો જગનાથ કીએ, પાય હએ એ પાર,	
સાગરભવ કોન વેદ ઉત્તર જાઉ પારે,	ઉઠ.
શીરૈશ જ અંતર ભજન કરે, તોજ પ્રભુ તારે,	
તનમન સેવા ખીજ સદા રહોં ન્યારે,	ઉઠ.

પદ ૪૦

તત્વદર્શીનો મહીમાં.

રાગ કાનુડો.

અકળકળા ખેલતનર જાની, જેસેહી નાવ હીરેદીરે દશે દિશ,
 શ્રુવ તારેપર રહત નિશાની, અકળકળા ખેલતનર જાની,
 ચલન વલન અવનીપર વાકી, મનકી સુરત આકાશ કેરાની,
 તત્વ માસ ભયો હે સ્વતંતર, જેસે હીમહોત હે પાની,
 અકળકળા.

કુટી આદ્યઅંત નહિ પાયો, જહાં ન સકત જહાં મન-ખાની,

લાધર રિથિતિ ભઠ હે જિનકી, કહી ન જાત એસી અકથકહાની,
અકળકળા.

અજળ ખેલ અદ્ભુત અનુપમ, જાકું હે પહિયાન પુરાની,
ગગનહીં ગ્રેખ ભયાનર ખોલે, એહી અખા જાનત કોઇ અગાની,
અકળકળા.

પદ ૪૧

તૃષ્ણા તું ન ગઇ મેરે મનસે
બેરબેર તો કુસમ જાઓ, છૂટે ન કોટી જાતનસે, તૃષ્ણા.
પાકે કેશ જન્મકે સાથી, નજર ગઇ નેનનસે.
થાકે પદ કર કંપન લાગે, લાજ ગઇ લોકનસે, તૃષ્ણા.
દુટે દસનખચન કહી આવત, સોભા ગઇ મુખનસે,
અવન સુને નહીં બચન કોસીકા, જોર ગયો ઇન્દ્રિયનસે, તૃષ્ણા.
વાતપીત કદ આઇ ગૂર્યો હે, સૂતહુ ખોલાવે કરનસે,
ભાઇ ભત્રીજા પ્રેમ પીયારા, નારી નિકાસત ધરનસે, તૃષ્ણા.
અખ તું ત્રિભુવન નાથ ભજી લે, લોભ ન કર પરધનસે,
તુલશીદાસ આશ ન મીટેગી, બિન રઘુનાથ ભજનસે, તૃષ્ણા.

પદ ૪૨

રાગ કાનહારો.

શ્રીકૃષ્ણ કૃપાબીન કૌન ઓધારે, ટેક.
નામ લીએ રિધસિધ ઉપજન હે, ઓર દેવ સખ મંગનહારે,
શ્રીકૃષ્ણ ૦ ૧
અર્જુન બિમ યુધિષ્ઠિર રાજા નિકુલ સહદેવ મહાબલ ભારે,
કેશવકંઠ જળ લાગે દુઃસાસન, વળ દુપદી હરીનામ પુકારે,
શ્રીકૃષ્ણ ૦ ૨

નગન ન હોત ચકીત ભર્મિ સન્યા, ખેંચત ચીર દુઃસાસનહારે;
ભાતભાતકે પિતાંબર ખરસત, યાકે શિરપર નંદુહારે. શ્રીકૃષ્ણ ૦ ૩
પિતા હેતુ પ્રહલાદ પુકારે, શ્રીકૃષ્ણ શ્રીકૃષ્ણ હમ સરણુ તિહારે,
સેવકકે કહ્યાણુ કરનકો, પ્રગટે ત્રસિહ થાંબ મોઝારે,

શ્રીકૃષ્ણ ૦ ૪

જોહરી ભજે ભજે હરીવાકું, ભક્તકાળ પ્રભુ બિરદ સંભારે,
સુરદાસ દહે પ્રભુ અપનેજનકો, આયે શરણુ પ્રભુને કુનહારે,

શ્રીકૃષ્ણ ૦ ૫

પદ ૪૩

જમકા અજખ તકાકા જે, તું ક્યાં જાને લડકા જે ટેક.
ખડે મિળંજી કહેડે ખેડે, તકિઆ બિછાવત સાજા,
માર ઝપાટે જમ લે જાવે, જ્યું તેવરકું બાળા, જમકા.
નવખી મર ગયે દશખી મર ગયે, મર ગયે સહસ્ર અઠ્યાસી,
તેત્રીસકોટી દેવ મર ગયે, પડે કાલકી શાંતી. જમકા.
ધીર મર ગયે ચેગમ્બર મર ગયે, મર ગયે જંદા જોગી,
જપીતપી સંન્યાસી મર ગયે, મર ગયે હકીમ રોગી, જમકા.
ત્રીનલોકપર છત્ર બિરાજે, સો હુંટે કુંજબિહારી,
કહેવ કબીરા પાંખરીઆ હુંટયા, તો સ્થવ કોણુ બિચારી,

જમકા.

પદ ૪૪

તનકા નહીં બરોસા જે, દેખે ક્ષણ તમાસા જે-ટેક.
ખડે રાજ્યમે સાજા ખીરાજે, મત જોતો સુખ બેલા,
કોઇ કીસીકા નહીંરે ચારો, આખર જાના અકેલા, તનકા.
આપચીપકે પધડી ખાંધી, ઉપર પેંચ સવાઇ,

સુછો મરડકે દરપણુ દેખે, હાલ શીર ગધ બાઘ. તનકા.
 કહેત કખીરા સુનો બાઘ સારગ સીધા સવારા,
 નજર ખોલકર દેખો યારો, એ સખ જુઠ પસારા, તનકા.

પદ ૪૫

જાધર હરીકથા નહીં કીર્તન, સંત નહી મિજખાના,
 તાધર જમડે ડેરા દીના, સાંજ પડે સમસાના; જાધર.
 મેરી મેરી કરતો મર ગયો મુરખ, મિલ્યો નહી માન ગુમાના,
 સંત પુરપત્રી સેવા ન કીધી, કીસખીધ હોવે કલ્યાના, જાધર.
 કાલ્યા કુલ્યા કયા શીરત હે, કયા દીખલાવત અંગા,
 પલક એકમેં ફના હો જાયગા, નૈસા રંગપતંગા, જાધર.
 જ્ઞાન ગરીખીને પ્રેમ ભક્તિ, જ્યાં સલ નામ ગુલવાના,
 મેહ વૈરાગે ગુરગમ જાયે, તાધર કોટી કલ્યાણ. જાધર.
 દરદુખામેં દખાઇ રહ્યો ભારે, કયા ખુદા કયા જવાના,
 કહેત કખીરા સુનો મેરે સાધુ, છોડ દો અભિમાના; જાધર.

પદ ૪૬

સતસંગનો રસ આખ, પ્રાણી તું તો સતસંગનો રસ આખ;
 પ્રથમ લાગે કડવોને તિખો. પછી આંખાં કેરી સાખ; પ્રાણી.
 સતસંગથી જે ધડીમાં મુક્તિ, વેદ કરે એની સાખ; પ્રાણી.
 આરે કાયાનો ગર્વના કીજે, અંતે થવાની છે ખાખ; પ્રાણી.
 હાથીને ઘોડા માલ ખજાના, એકે નહીં આવે તારી સાથ; પ્રાણી.
 કાચીરે કાયા કોટડી જેવી, હળવાં નહીં લાગે વાર; પ્રાણી.
 કાચોરે કુંપો, જળે ભર્યો છે, ગળતાં કુટી જાયે પાર; પ્રાણી.
 કહી કખીરા સુનો બાઘ, સાધુ જે છે મુક્તિ તણું દાર. પ્રાણી.

पद ४७

अरै मन स्मोत प्रभु के भजनमे; (ध्रुव)
 लटकत फिरत स्वानकी नाहीं, उदर भरत के जवनमे; १
 आण पलु लडकन संग जेव्यो, आया पुढापा जहनमे; २
 नाहक कष्ट दीयो जननीको, जन्म गमायो पावनमे; ३
 कहव कपीरा सुनो भाध साधु, जेनर प्रभुसे जे भूप होई है; ४
 सूप नहि भय है स्वप्न मे;

आरती ज्ञाननी.

पद ४८

रागदेश आरती ताल द्वादश.

आरति सदाही होत, संतनं घट मांडी;
 अक्ष ज्योत, प्रगट भई, विकसत हरसाध; आरति.
 भेद के वाञ्छन आजे, ज्ञान धूप छुप न लागे;
 समता चित छांय रही, जल्हा गुनगाध; आरति.
 प्रेमकी जेआति लागी, सकल अक्ष ज्योत जगी;
 अनुभवसे दुमन भाध, ऐक संग भीलगाध; आरति.
 साध धुन शंभपुर, भेद भरमकी ओ चुर;
 धित उत सणी चिद्र स्वरूप, आत्म हरसाध; आरति.
 कहे कवि लोक दास, आश्चर्य गुड़ कीयो प्रकाश;
 अति उल्लास होत जयां, जन्म भरलु नाहि; आरति.

पद ४९

सजसे उंची प्रेम समाध; सजसे. (३)
 द्योधिनि के मेवाही, त्यागयो शाक विदुर धरपाध;
 जुडे इल सजरी के आजे, अहुं विधि प्रेम लागी; सजसे.

પ્રેમ કે બસ ખરત નૃપ સેવાકીળ, આપ બને હરનાઈ;
 પ્રેમ કે બસ અરજીન રથ હાંકયો, લુલ્લ ગયે ઠકુરાઈ; સખસે.
 એસી પ્રિત બઢી વૃંદા વનમે, ગોપીયન નાય નગાઈ;
 સુરદાસ કહે ઇસ લાયક નહીં, કહાં લગી કરે બડાઈ; સખસે.

કવિ સત્યદાસ.

પદ ૫૦

પ્રાતઃ સમય સુમિરો ચિત્ત હે, રંધુનંદનકો સુખ જીવન જાયો;
 મનદ મનોહર હે સુસિકાની સુકોમળ, વૈન લલાટ સુહાગ્યો; પ્રાત.
 આપવ લોચન કાનન લૌ, મકરાકૃતિ કુંડળ ગાંડહી છાગ્યો;
 ભક્તનકે મનમોહ બઢાવવ હે, કવિ સત્યસદાશ્રુવિગાગ્યો; પ્રાત.
 પ્રાતઃ સમયે રંધુનંદનકે કર કંજનકો. સુમિરો હિત માની;
 ભક્તનકો સુખદાયક ઐર વરદાયક પૈ ચલકો દુઃખદાની; પ્રાત.
 જો મિથી લેશ સભા શિવ ચાંપહી, ખંડન કીન ગ્રહો શીવપાની;
 ચાહત હે કવિ સત્ય વહીકર, શીરનાથ ઘેરા જન જાની;

પદ ૫૧

સુમરનર રામનામ સુખધામ (૨) ટેક.

જન્મ મરણકે બંધન છુટે, પૂર્ણ હો સખ કામ, સુમર.
 લાલચ વજ વિષયોકા મનસે નહીં ધનસે આરામ;
 હરિકે ચરણકમળકા ચિન્તન, કર લે આઠો ઠામ; સુમર.
 દીન દીન, પળ પળ, છીન છીન, ઉમર આંખીતિ જામ વમામ;
 નથર કાયા, થીર કર, માને, જુલા ફીરે નિકામ; સુમર.
 બિન હરિભજન મુક્તિ નહીં હોવે, ફીર જન્મ શુલામ;
 ચૌરાશી લક્ષ જીવનમે, નહિ પાવે વિશામ; સુમર.

પ્રભુદા નામ જ્યો નિત્ય મનસે, લગે નહી કહુ દામ;
અક્ષાનંદ મોક્ષપદ પાવૈ, જોહાવે નિષકામ;

સુમર.

પદ ૫૨

ભજ, રામ, રામ, રામ, રામ, રામ, રામ, રામ, રામા;

રામનામ વેદમૂલ, તાસમ નહીં આર તુલ;

ભજન મિટવ ત્રિવિધ શુભ, છૂટવહી ભવ આમા. ભજરામ.

રામનામ, વિમલ, નિર, સંતન, સંત, સંગ ધીર;

ગાવત સુરનર મુનિવર, પાવત નિજધામા; ભજરામ.

રામનામ, કમળકુલ સંતન મન ભ્રમર ભુલ;

જુમી જુમી પિવત અમૃત કરી પાના; ભજરામ.

રામનામ, નિરાકાર, તુલશીદાસ નમસ્કાર;

દીજે પ્રભુ ભક્તિદાન, પદપદ હરિ નામા; ભજરામ.

સદા સુખિયા કોણુ.

પદ ૫૩

સદા સુખિઆ જગતમાં, સંત, દુરિજન દુઃખીયારે;

ન આવે અકળામણુનો અંત મુરખ મન મૂખિઆરે; સદા.

રૂવે રાતદીવસ બહુ રાંક, રખે મન ભટકેરે;

વડો પૂર્વ જન્મનો વાંક, ખરેખર ખટકેરે; સદા.

તાલેવંતને અતિ છે ત્રાસ, ધાક છે ધનનીરે;

રખે થઇ જશે નાણાંનો નાશ, મહાવ્યાધિ મનનીરે; સદા.

સોભાસણુ ધણીનો સંતાપ હુકમ કરે હાલીરે.

વિધવાના તો પૂરણ પાપ, આખી ઉમર આશીયાળારે; સદા.

વિન પ્રણેહાં મનમાં ભુજામ, ફામટ જેવાં ફરીએરે;

પરણેલાં ધણું પરતાય, હવે કેમ કરીએરે, સદા
 પુત્રવંતીઓ કુટે છે પેટ, છકી ગયા છઠ્ઠિઆરે;
 ક્યાં લગી કરીએ તારી વેઠ, કાળાં મોનાં કષ્ટઆરે; સદા
 જોતી રહે છે કુંવારી કુંખ, એતો દાજે આંસુરે;
 જગમાં જન્મ ગુમાવ્યો આજ ગયો બધો દાંસુરે; સદા
 કુળવંતા કરે છે કકળાટ, વધી ગયાં વાદારે;
 પ્રભુ શીદ સરજાવ્યાં આંહી, સરજાવાસે નહી દાંદારે; સદા
 જોતે પ્રપંચ ઉપર પ્રિત તેતો ઝુરે ઝાઝુરે;
 રૂપિરાજની સમજે રીત, તે સુખ વાળુરે; સદા

સ્તુતિ.

શ્રીરામચંદ્ર કૃપાળુ ભજમન હરણુ ભવભય દાણુ,
 નવકંજ લોચન કંજ મુખકર કંજપદ કંજશણુ;
 કંદર્પ અગણીત અમિત છપ્પી નવનિલ નિરંજ સુદિરં,
 પટ પિતમાન હું તડીતરચી સુચી નૌમી જનકસુતાવરં;
 શિર મુગુટ કુંકુંલ તિલક ચાંર ઉધાર અંગ વિભુપણુ,
 અન્નતુલુજ સરચાપધર સંગ્રામ જીત ખરદુપણુ;
 ભજદીનખંધુ દિનેશ દાનવ દલન દુષ્ટ નિકદનં,
 રઘુનંદન, આનંદ, કંદ, કૌશલ્યા, ચંદ્ર, દસરથ, નંદનં;
 હવિવદત તુલસીદાસ શંકરશેષ મુનીમન રંજનં,
 મમરૂદેય, કંજ નિવાસ કરં, કામાદિ, ખલદળ મજનં.

હે રામા પુરુષોત્તમાઃ નરહરિ નારાયણા કેસવા
 હે ગોવિંદ ગરુડધ્વજ ગુણ નિષે દામોદર માધવા

હે કૃષ્ણ કમળાપતિ યદુપતિ સિતાપતિ શ્રીપતિ
 હે વૈકુંઠાધિપતિ ભવ પતિ લક્ષ્મિપતિ પાહીમામં
 આદ્યો રામ તપોવનાધિ ગમનં હવવા મૃગ કાંચનં
 વૈદેહી હરણું જટાયુમરણું સુગ્રીવ સંભાષણું
 વાલી નીલલન સમુદ્ર તરણું લંકાપુરી દાહનં
 પ્રશ્નાદ રાવણ કુંભકર્ણુ હનનં એ તદ્દશ્રી રામાયણું.

ભાગવત.

આદ્યો દેવકીદેવ ગર્ભજનનં ગોપી ગૃહેવર્ધનમ્
 માયા પૂતન જીવિતાપહનનં ગૌવર્ધનોદ્ધારણમ્
 કંશ શિરછંદનં કૌરવાદિ હનનં કુંતિસુતા પાલણમ્
 એ તદ્ભાગવત પુરાણકથિતં શ્રીકૃષ્ણલીલામૃતમ્
 હે રામાનુજ હે જગત્ ત્રયગુરં પુન્ડરિકાક્ષેપ્રભુ
 હે ગોપીજનનાથ પાલયપરં યાનં વિનાતવિવિનાં
 કરતુરિ તિલકં લલાટ પટલે વૃક્ષ સથલે કૌસ્તુભમ્
 નાશાયૈ વરમૌઢિતકમ્ કરલલે વેણુઃ કરે કંકણમ્
 સર્વાંગે હરિચંદનં સુલલિતં કંઠેય મુક્તાવલિમ્
 ગોપાસ્ત્રિ પરવેષ્ટીતો વિજયતે શ્રીગોપાળ ચુડામણીમ્
 અચ્યુતમ કેશમં શ્રીરામ નારાયણં,
 શ્રીકૃષ્ણ દામોદરં શ્રીવાસુદેવંહરીં;
 શ્રીધરં માધવંશ્રીગોપીકાવલ્લભં,
 શ્રીજનકી નાયકમ્ શ્રીરામચંદ્ર ભજે.

ૐ શાન્તિ:

શાન્તિ:

શાન્તિ:

સુભાસ.

શાન્તિવિજય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં હજરશાહ કેશવભાઈ પટીલ

અને મલિકલાલ માધવભાઈ દ્વારા

૪ દીકરાઓ—અમદાવાદ.
